

OHDAKEMAA XI

KUNINGAS JELIZEIN UNI

T. H. Hukka

OHDAKEMANA XI

KUNINGASJELIZEIN UNI

Omalle perhelaumalleni ja hengenheimolaisille,
kaikille, jotka etsivät omaa valtakuntaa,
jonka hallitsijaksi ovat kelvollisia,
kyllästyneenä tähän maailmaan,
joka suosii samanlaisuutta
ja karsastaa poikkeavuutta,
mutta nukkuu sokeana ja kuurona
todellisen onnensa ohi.

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA XI

Kuningas Jelizein uni

© 2021 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-351-5

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Olin kaikin puolin rakastettu lapsi. Kasvoin perheessä, jossa eli äitini lisäksi hänen ensimmäisen lapsensa isä, Erdan Cedrikinpoika, joka oli minullekin kuin isä elämäni alkuvuosina. Lisäksi kanssamme elivät isosiskoni Jaewulka ja hänen kasvattivanhempansa, Sidla ja Rusa. He kaikki arvostivat ja rakastivat toisiaan, ja minä rakastin heitä kaikkia. Olin aika ajoin niin täynnä rakkautta, että minua ahdisti, kun en osannut ilmaista sitä, tai kun muilla ei tuntunut olevan aikaa ottaa sitä vastaan. Mutta olin myös usein onneton ja pelokas. Aivan pienenä lapsena sairastelin kuulemma paljon ja ylipäättään itkeskelin varsin herkästi, eivätkä toiset aina ymmärtäneet, miksi itkin. Luultavasti ajattelin ja kuvittelin kaikenlaista enemmän kuin olisi ollut mielelleni hyväksi, ja pelkäsin asioita, joita ei ehkä olisi tarvinnut oikeasti pelätä.

Läheiseni eivät aina osanneet vastata hätääni, vaikka yrittivätkin ymmärtää minua. Enkä minä aina löytänyt sanoja kertoakseni hädestäni. Aivan pienenä lapsena en tiennyt riittävästi sanoja osatakseni puhua; sittemmin aloin kokea sanat ilmaisuvoimaltaan puutteellisiksi tai liian monitulkintaisiksi. Ja kun etsin täsmällistä sanaa kaikille niille tunteille, joita minussa heräsi, mutten löytänyt sitä, en toisinaan sanonut yhtään mitään.

Perheeni ei ollut tavallinen perhe, eikä elämämme ollut kovin vakaata. Erdan, jota olin pitänyt isänäni lapsuuteni ajan, joutui lavastamaan kuolemansa, jotta saattoi lopettaa kulissiliittonsa äitini Jiskan kanssa ja muuttaa asumaan sen miehen kanssa, jota hän oli rakastanut jo vuosia. Erdanin oli pitänyt yrittää salata syntyperänsä prinssi Moroganina, vihatun Molcavarathian kuningattaren poikana. Kun kuningatar Mormessan valta heikkeni vuoden 868 alkupuolella, Erdan tekeytyi kuolemansairaaksi ja olevinaan kuoli vaivoihinsa. Äitini, Sidla ja Rusa osallistuivat tuohon hämähäykseen.

Sen sijaan että olisi tullut laitetuksi arkkuun haudattavaksi, Erdan pukeutuikin Vaeltajaveljeksi ja matkasi salaa Itäisestä Vuoristosta kuninkaanlinnan maille rakastettunsa, kuningas Rowenin luo. Hän oli ehtinyt elää vuosikausia Erdan Cedrikinpojan nimellä, ollen olevinaan naimisissa Jiska Nathanaelintytären kanssa, ja hänen oletettiin olevan Jiskan kummankin lapsen isä. Eikä hän tietenkään voinut suoraan siitä roolista siirtyä kuninkaanlinnaan kuningas Rowen Didrikinpojan rinnalle.

Saadakseen elää yhdessä virallisina kumppanuksina Erdanin ja Rowenin oli tietenkin ennen pitkää paljastettava, ettei Erdan ollut oikeasti kuollut, ja kuka Erdan oikeasti oli ollut; eli Morogan Mormessanpoika. Samalla heidän olisi paljastettava myös se, ettei Morogan ollut oikeasti edes ollut naimisissa äitini Jiskan kanssa. Heillä oli kyllä yksi yhteinen lapsi, Jaewulka, joka oli saanut alkunsa Argillassa, Neljän Valtakunnan Sodan aikana. Mutta minä en ollut prinssi Moroganin lapsi. Minun isäni oli mies, joka oli kyllä naimaton ja kaikin puolin nuhteeton ja hyvässä asemassakin, muttei hänen ja äitini välillä ollut virallisesti edes kihlausta. Niinpä heidänkin rakkaussuhteensa oli pitänyt salata kaikilta, koska Jiskan luultiin oikeasti olevan naimisissa Erdanin kanssa.

Tämä häpeällinen ja jopa hengenvaarallinen sekasotku oli lopulta paljastettava kaikille, niin Ohdakemaan kansalle kuin naapurivaltakuntien välle. Tuo totuuden hetki koitti jonkin aikaa sen jälkeen, kun vallastaan jo lähes kokonaan luopunut kuningatar Mormessa kuoli meidän kodissamme Ristikallion linnassa, jolloin hänen poikansa vapautui lopullisesti äitinsä kostonhaluiselta murhanhimolta. Mormessan kuolemaa taas oli edeltänyt sarja tapahtumia, joihin myös sisareni Jaewulka oli osallistunut. Vuoden 868 alussa Jaewulka oli nimittäin ollut Mormessan luona vierailulla, ja hänen vaikutuksestaan Molcavarathian hallinnossa tapahtui muutoksia. Mormessa teki Jaewulkasta kruununperijänsä ja käskynhaltijansa. Käskynhaltijana Jaewulka ehdotti Neuvoston perustamista, ja alueruhtinaat suostuivat harkitsemaan hänen ehdotustaan. Jaewulka kuitenkin pelkäsi alueruhtinaitten uhkaavan Mormessan henkeä ja otti siksi isoäitinsä mukaansa Ohdakemaahan. Kuningatar oli tosin pitänyt tainnuttaa, jotta Jaewulka sai hänet seurueensa mukaan, mutta muistelen tuon kuivan, äreän ja sairaan naisen loppujen lopuksi viihtyneen Itäisessä Vuoristossa viimeisinä elinpäivinään.

Myös äidinäitimme Jelisepa ehti kohdata Mormessan tämän matkatessa Ohdakemaan halki, ja hän antoi tuolle katkeralle naiselle anteeksi omasta puolestaan. Ja äitimme Jiska otti Mormessan kotiinsa vieraaksi, koska Jaewulka niin pyysi, ja lopulta sairautensa uuvuttama Mormessa kuoli pidellen sisartani kädestä vetäessään viimeistä henkäystään. Jaewulka lähti sitten ystäviensä Daniyeelin ja Jefryn kanssa vaeltamaan Warginmaahan, Jefryn äidin, Sedia Figulfintyttären synnyinsijoille. Olemme Jaewulkan kanssa äitimme kautta samaa sukujuurta kuin Jaekin Figulfinpojan jälkeläiset. Jefry taas on äitinsä Sedian kautta tätä samaa Figulfien sukua.

Tuon vuoden 868 loppuun saakka Erdan, eli Morogan, asui kuninkaanlinnan lähellä pienessä metsämökissä, jossa kuningas Rowen tapasi häntä päivittäin. He kuulemma odottivat, mitä Molcavarathian hallinnossa tapahtuisi Mormessan kuoltua. Mutta heti seuraavan vuoden alussa, tammikuussa 869, kuningas Rowen halusi viimeinkin ottaa prinssi Moroganin virallisesti puolisoikseen. Siihen mennessä kaikille oli jo paljastunut, että Erdan Cedrikinpojan kuolema oli ollut pelkkä hämäys, ja todellisuudessa kyse oli koko ajan ollut Mormessan pojasta Moroganista, jota Rowen Didrikinpoika oli äärimmäisilläkin keinoilla suojellut. Viimeistäänkin tässä vaiheessa oli käynyt ilmi myös se, että kuningatar Jacuska, joka oli asunut kuninkaanlinnassa Rowenin puolisona vain joitakin kuuksia, oli myös ollut prinssi Morogan.

Kuningas Rowen kertoi Ohdakemaan Neuvostolle aikeestaan ottaa prinssi Morogan virallisesti puolisoikseen. Hän jätti Neuvoston päätettäväksi, hyväksyisivätkö Neuvoston jäsenet prinssipuolison kuninkaan rinnalle hallitsijaksi. Osa Neuvoston jäsenistä puolisi tätä ratkaisua näkemättä mitään ongelmaa siinä, että kuninkaalla olisi miespuolinen kumppani, joka osallistuisi täysivaltaisesti myös valtakunnan hallintoon; olipa tämä puoliso syntyjään kuka tahansa. Osa taas ajatteli, että Rowenin rakastettu saisi kyllä elää kuninkaanlinnassa kuninkaan puolisona, muttei hänelle annettaisi samanlaista valtaa kuin kuningattarelle.

Tällainen rajoitus johtui siitä, että kaikki tiesivät jo, että kyse oli prinssi Moroganista, jonka oli luultu kuolleen Neljän Valtakunnan Sodassa. Enemmistö Neuvoston jäsenistä pelkäsi sitä, että länsinaapurissamme Itä-Molcavarathiassa olisi liiaksi väkeä, jotka inhoaisi järjettömästi edesmenneen kuningatar Mormessan poikaa,

eikä hyväksyisi sitä, että Molcavarathian prinssi hallitsisi naapurivaltiossa kuninkaan puolison asemassa.

Erdan itse ei olisi välittänyt asettua asumaan kuninkaanlinnaan, mutta kuningas Rowen ei hyväksynyt ajatusta, että Erdania kohdeltaisiin vähempiarvoisena kuin jotakuta toista kuninkaan puolisoa sukupuolensa tai syntyperänsä takia. Rowen ilmoitti luopuvansa Ohdakemaan kruunusta, ellei Morogan saisi tasavertaista asemaa ja kansan luottamusta hänen rinnallaan, mutta sekään ei auttanut Neuvostoa yksimieliseen päätökseen.

Monet pitivät liian vaarallisena ärsyttää Itä-Molcavarathiaa teke-mällä prinssi Moroganista kuningattaren veroista hallitsijaa. Etenkin käskynhaltija Merickin pojan, prinssi Morishin, huhuttiin kantavan kaunaa Erdan Cedrikinpojalle, koska Erdan oli suhtautunut Morishiin avoimen epäluuloisesti silloin, kun Morish oli ollut jonkin aikaa kihloissa sisareni Jaewulkan kanssa. Jaewulkan ja Morishin kihlajaisissa Erdan oli kuulemma haukkunut Morishia ”omahyväiseksi kukonpojaksi”, joka tavoitteli sisartani vaimokseen vain päästäkseen sitä kautta itse kuninkaaksi; tai pelkästään isänsä mieliksi, mikä oli sekin tietysti huono peruste valita puoliso itselleen. Jos Morish astuisi valtaan Itä-Molcavarathiassa isänsä Merickin jälkeen, hänen kaunansa Morogania kohtaan pelättiin aiheuttavan ongelmia.

Jotkut myös arvelivat, että jos Itä-Molcavarathian käskynhaltijana tulisi olemaan Morish Merickinpoika ja Ohdakemaan prinssipuolisona Erdan Cedrikinpoika, valtakuntien väliset diplomaattiset suhteet saattaisivat kärsiä kummankin miehen henkilökohtaisista tunteenpuuskista. Yhteistyö valtakuntien välillä vaikeutuisi, jos jompikumpi miehistä ei suostuisi samaan neuvottelupöytään, tai haastaisi riitaa sinne jouduttuaan. Morishia oli ainakin nuorempana pidetty äkkipikaisena ja ylimielisenä, eikä Erdankaan mikään viilipytty ollut. Ja ainakin Erdan osasi käyttää sanallisia aseita, kuten myös tyttärensä Jaewulka, joka oli kuulemma saanut Morishin ärsytettyä useammankin kerran raivon partaalle.

Koska kuningas Rowen ei saanut koko Neuvoston tukea aikeen tehdä Erdanista tasavertaista hallitsijakumppaniaan, eikä hän halunnut myöskään enää vaarantaa rakastettunsa turvallisuutta, hän päätti luopua Ohdakemaan kruunusta. Rowen kysyi ensin sisarpuoleltaan Rodwenalta, Argillan kuningattarelta, jonka esikoistyttä-

oli virallisesti nimetty hänen kruununperijäkseen, olisiko prinsessa Rodan jo valmis ottamaan Ohdakemaan kruunun vastaan jonkun kokeneen neuvonantajan turvin. Mutta Argillan kuningaspari ilmoitti, että nuoren prinsessan kouluminen kuningattareksi oli vielä kesken, ja että heillä oli muitakin suunnitelmia kruununprinsessa Rodanin varalle. Rodwenan mukaan niitten suunnitelmien toteutumista edistäisi, jos Ohdakemaan hallitsijaksi nousisi ainakin vielä muutamaksi vuodeksi Eteläisen Ruhtinaskunnan ruhtinas, Reguel Reuelinpoika.

Niinpä Rowen suositteli Neuvostolle, että nämä hyväksyisivät hänen seuraajakseen hänen uskollisen ystävänsä, ruhtinas Reguelin, jonka suku oli jo sukupolvien ajan hallinnut Ohdakemaan Eteläistä Ruhtinaskuntaa. Mutta Reguel itse ei kokenut olevansa kyllin vahva ja viisas johtaja, koska hän tiesi enemmän koirien kasvattamisesta kuin ihmisten johtamisesta. Mutta kaikesta huolimatta Rowen suostutteli ja rohkaisi häntä, kunnes hän lupasi edes harkita asiaa.

Tuossa vaiheessa, siis, vuonna 869, kun olin juuri täyttänyt kolmentoista, minullekin oli viimein kerrottu, että ruhtinas Reguel on minun isäni, enkä ollut siitä kovinkaan järkyttynyt, koska olin aina tiennyt Reguelin olevan kiintynyt perheeseemme erityisellä tavalla. Kuninkaaksi suostuakseen Reguel sanoi tarvitsevansa rinnalleen vaimon, joka olisi rohkea ja viisas, eikä säikkyisi pieniä koettelemuksia. Ymmärsin tietysti, miksi hän halusi nimenomaan minun äitini hallitsemaan kanssaan; olihan hän jo kuulemma kosinutkin tätä, mutta äiti oli halunnut vielä harkinta-aikaa. Jiska ja Reguel olivat isoisämme Nathanaelin kautta serkkupuolia, ja kumpikin heistä oli myös Ohdakemaan vanhaa ruhtinassukua, Reuel Karvaisen jälkeläisiä. Kansa kyllä hyväksyisi heidät hallitsijoiksi heidän sukujuuriensa puolesta, mutta jos Jiska paljastuisi kahden äpärälapsen äidiksi, saisiko hän ikinä kansalaisten kunnioitusta?

Oli kuitenkin aika paljastaa koko totuus, niin järkyttävä tai nolo-stuttava kuin se olikin. Kansalle oli paljastettava Moroganin ja Jiskan todellinen suhde kulissien takana. Oli käytävä ilmi, että Morogan ja kuningas Rowen olivat rakastaneet toisiaan jo vuosikausia. Oli paljastettava, että Jiska olisi ehkä suostunut Reguelin vaimoksi jo aiemmin, ellei hän olisi kokenut velvollisuudekseen mennä naimisiin esikoislapsensa isän kanssa. Kaikki tämä kerrottiin kansalai-

sille asiallisin sanamuodoin, virallisilla kuninkaallisilla tiedotuksilla. Tiedotusten jälkeen kuninkaanlinnassa odotettiin kansalaisten näkemysten esilletuloa, niin että ylimysväki ja Neuvosto odottivat pahimmillaan laajamittaista kapinointia ja mielenosoituksia. Mitään sellaista ei kuitenkaan tapahtunut. Kansa ei mellakoinutkaan; aivan kuin väki olisi mykistynyt odottamaan, miten muut suhtautuisivat ilmoitukseen.

Tuon valtakunnallisen hiljaisuuden aikana, kevättälvella 869, kuningas Rowen julisti luovuttavansa kruunun Eteläisen Ruhtinaskunnan ruhtinas Reguel Reuelinpojalle. Siinä vaiheessa kuninkaanlinnan pihalle alkoi saapua väkeä, ja monet huusivat kunnioittavia tervehdyksiä kuninkaalle ja tämän puolisolle, prinssi Moroganille. He ymmärsivät, miksi Rowen luopui kruunusta, mutta halusivat ilmaista kunnioittaneensa Rowenia tämän hallinnon aikana. Väkeä ei ollut paljon, mutta ne, jotka olivat tulleet, osoittivat tukensa Rowenin ratkaisulle. Kukaan ei herjannut häntä eikä hänen miespuolisoaan. Heti sen jälkeen isäni Reguel ilmoitti ottavansa Ohdakemaan kruunun vastaan ja menevänsä naimisiin äitini Jiska Nathanaelintytären kanssa. Kansa osoitti hillitysti suosiotaan niin ruhtinaan linnassa kuin kuninkaanlinnassakin. Kukaan ei mellakoinut eikä esittänyt avoimesti vastaväitteitä tai pilkkaa tulevaa kuningatar Jiskaa kohtaan. Kansa oli hyväksynyt sen, että asiat olivat siten kuin olivat; menneen oli aika jäädä taakse.

Rowen ja Erdan lähtivät kuninkaanlinnasta taivaltamaan omille teilleen, suunnaten ensin itään. He pysähtyivät matkan varrella Ristikallion linnassa. Tuolloin tapasin heidät yhdessä äitini ja hänen tuoreen puolisonsa Reguelin seurassa. Reguel halusi perustaa hovinsa omaan kotiinsa, Reuelin linnaan, jolloin Ohdakemaan hallinnollinen keskus siirtyi Eteläiseen Ruhtinaskuntaan. Samalla osa Neuvoston jäsenistä muutti Reuelin linnaan, osa taas Warginlaaksoon, josta oli lyhyempi matka uuteen kuninkaanlinnaan. Entiseen kuninkaanlinnaan jäi asumaan osa vanhemmasta hoviväestä. Pohjoista Ruhtinaskuntaa hallitseva enoni Jethan ja hänen vaimonsa Jaqelina asettuivat sinne, ja heidän mukanaan siirtyivät myös isoäitini Jelisepa ja isoisäni Nathanael. Äitini taas muutti Reguelin luo ryhtyäkseen tämän rinnalla Ohdakemaan kuningattareksi.

Tiesin, ettei Jiska Nathanaelintytär ollut koskaan havitellut sellaista asemaa, päinvastoin, mutta raskaitten ja koettelevien vuosien

jälkeen hänestä oli kasvanut aiempaakin rohkeampi ja sinnikkäämpi ihminen, ja hän halusi joka tapauksessa asettua rakastamansa miehen tueksi tämän vastuullisessa tehtävässä. Reguel tosiaankin tarvitsi hänen teräväjärkisyytään ja käytännöllisyyttään, koska oli itse aika ajoin hieman hajamielinen ja epäkäytännöllinen, joskin aina hyväntahtoinen.

Ristikallion linna oli jäädä melkein asumattomaksi, mutta minä halusin jäädä asumaan sinne itsekseni, vaikken ollutkaan vielä kovin vanha, enkä lähellekään aikuistumassa. Isoisäni Nathanael oli aloittanut itsenäisen elämän jo viidentoista iässä, mutta minä olin kolmentoista iässä vielä niin lapsellinen, etten olisi ehkä osannut edes paistaa kalaa nuotiolla, tai varsinkaan pestä vaatteitani. Sidla ja Rusa asuivat vielä jonkin aikaa Ristikallion linnassa minusta huolehtimassa, kunnes lähdin neljäntoista täytettyäni aseenkantajakoulutukseen Itäiseen linnakkeeseen. Siellä minusta huolehdittiin hyvin, ja monet soturit ja Vaeltajat tunsivat enoni Jet-hanin, ja sanoivat minun muistuttavan jossain määrin häntä.

Jaewulka oli päättänyt jäädä Warginmaahan, mutta minä halusin toistaiseksi pysyä Ohdakemaassa ja elää mahdollisimman rauhas-sa. En vain tiennyt, miten se onnistuisi. Minulla oli nimittäin inhot-tava side, joka painoi minua raskaasti ja teki tulevaisuuden ajatte-lemisesta minulle kuin kitkerän juoman maistelua. Minulla oli edesmenneen Molcavarathian kuningatar Mormessan valtikka, joka antoi minulle hallinto-osuuden Molcavarathian Neuvostossa. Se tarkoitti, että minun pitäisi muuttaa Molcavarathiaan ja asettua asumaan sinne, hallitakseni Molcavarathiaa yhtenä Neuvoston jäsenenä käskynhaltija Figulfin kanssa.

Warginmaalaissyntyinen Figulf Figulfinpoika oli saanut käskyn-haltijan kruunun ja siihen kuuluvat kolme valtikkaa, kun Jaewulka oli luopunut Mormessan hänelle antamasta asemasta Molcavarat-hian käskynhaltijana. Jaewulka oli heittänyt käskynhaltijan kruu-nun keskelle valtaistuinsaliin kokoontunutta väkeä julistaen, että se, joka laittaa kruunun päähänsä ensimmäisenä, saa hallita kolmea valtikkaa Molcavarathian uudessa Neuvostossa. Kun Jaewulka oli heittänyt kruunun ilmaan, Figulf oli huutanut vartiosudelleen ha-kukäskyn. Syntyneen kahakan keskellä susi oli loikkinut ryntäile-vien ja töytäilevien ihmisten yli tai kierrellyt näitten lomitse, kun-nes se oli tavoittanut kruunun, jota muutama ahneemmista ja väki-

valtaisimmista miehistä oli jo repimässä pois toistensa käsistä. Suden ilmaantuminen kauhistutti nuo kilvoittelijat irrottamaan otteensa kruunusta, jolloin susi nappasi sen. Se ehti lähteä takaisin Figulfia kohti ennen kuin kukaan sai siitä otetta. Sen kerrotaan tehneen ilmiömäisiä loikkia ihmisten selkiä ja hartioita myöten, ettei kukaan olisi saanut sitä kiinni. Vasta isäntänsä luona susi oli pudottanut kruunun ja kääntynyt puremaan yhtä miestä, joka oli saanut tartutuksi sitä hännästä.

Figulf oli painanut kruunun päähänsä ja noussut Molcavarathian valtaistuimelle. Ohdakemaalaiset, argillalaiset ja warginmaalaiset soturit olivat turvanneet hänen asemansa prinsessa Jaewulkan käskystä, eivätkä Mormessan alamaiset olleet voineet ryhtyä taisteluun, koska se olisi tarkoittanut sotaa kolmea valtakuntaa vastaan. Kahakka oli onneksi rauhoittunut ilman verenvuodatusta, ja ensimmäisessä Neuvoston istunnossa, Mormessan ollessa Jaewulkan mukana Ohdakemaassa, Figulf oli saanut alueruhtinaat hyväksymään tilanteen, ainakin toistaiseksi. Jaewulkahan oli ollut käskynhaltijana Mormessan virallisesta määräyksestä, ja hänen yllättävällä teollaan oli ollut niin paljon todistajia, etteivät alueruhtinaat pystyneet tekemään tapahtunutta tyhjäksi.

Kun Mormessa oli sitten myöhemmin nähnyt minut Ristikallion linnassa oleskellessaan, hän oli luullut minua poikansa Moroganin jälkeläiseksi. Olinhan minäkin hiuksiltani vaalea, ruumiiltani hoikakarakeiteinen ja kasvoiltani kuulemma kaunispiirteinen, ja saatoin tuoda Mormessan mieleen nuoren Moroganin. Ajatus siitä, että kaksi hänen omaa vertaan olevaa jälkeläistä hallitsisi Molcavarathiaa yhteensä neljällä valtikalla, oli ehkä Mormessan mielestä vastustamaton. Niinpä, ilmeisesti aavistellessaan, ettei itse eläisi enää kauaakaan, hän määräsi minut perimään oman valtikkansa.

Kun sain itse tietää, etten edes oikeasti ollut Moroganin poika, enkä siis kuulunutkaan Melchioreitten ja Mormesien kuningassukuun, yritin kieltäytyä ottamasta vastaan asemaani Molcavarathian hallinnossa. Mutta äitini ei antanut minun luopua valtikasta ainaakaan ennen kuin olisin aikuinen ja ehtinyt harkita asiaa kylliksi. Ja siksi minä olin yhä osa Molcavarathian hallintoa vielä siinäkin vaiheessa, kun äidistäni ja isästäni tuli Ohdakemaan hallitsijapari.

Käskynhaltija Figulf johti Molcavarathian Neuvostoa kolmella valtikallaan, mutta hänellä oli vastassaan alueruhtinaat Machias,

Netor ja Oron yhteensä samalla määrällä valtiokoita. Tuossa vaiheessa Neuvostossa olikin jatkuvasti riitoja, koska alueruhtinaat olivat keskenään erimielisiä, ja tuskin koskaan samaa mieltä Figulfinkaan kanssa. Olin kyllä yrittänyt niin sanotusti valtuuttaa käskynhaltija Figulfin käyttämään minun valtikkaani, mutta alueruhtinaat eivät suostuneet hyväksymään sellaista valtuutusta, koska en ollut vielä täysi-ikäinen, ja koska olin ”poissaoleva jäsen”. Hehän saattoivat pitää minua pelkkänä sätkynukkuna tai johdateltavissa olevana typeryksenä, tai suorastaan mielipuolena, ja vaativat ehkä siksi, että minun olisi oltava paikanpäällä Neuvostossa, jos aikoisin luovuttaa äänivaltani Figulfille. Ymmärsin kyllä heidän epäluottamuksensa, koska olin toden totta varsin ”poissaoleva”, enkä puoliakaan valveillaoloajasta kovin järjissäni.

Käskynhaltija Figulf ei saanut omilla äänillään läpi mitään merkittäviä uudistuksia Molcavarathiassa. Sen sijaan hän sai ajoittain pelätä henkensä edestä, ja häneltä myrkytettiin useampi vartiokoira tai henkivartija noina levottomina vuosina Mormessan kuoleman jälkeen. Netor ja Oron olivat sentään aika ajoin sovinnollisempia ja järkevämpiä kuin kolmas alueruhtinas, Machias, mutta Figulf pelkäsin erityisesti alueruhtinas Machiaksen ovelaa ja väkivaltaan valmista kannattajakuntaa. Machias epäilemättä hautoi vallankaappauksensa, mutta pelkäsi sentään sitä, mitä Warginmaasta syntyjään olevan Figulfin murhaamisesta seuraisi valtakuntien tasolla. Olihan melko varmaa, ettei myöskään Argillan warginmaalaismielinen kuningatar Rodwena katsoisi sivusta, jos Figulf syrjäytettäisiin käskynhaltijan paikalta, saati sitten murhattaisiin.

Mutta nyt ajauduin sivupoluille siitä, miten oma elämäni muuttui ollessani toisella kymmenellä. Kun siis Rowen Didrikinpoika oli saanut Ohdakemaan kruunun asettumaan Reguelin ja Jiskan harteille, hän ja Erdan tunsivat olevansa vapaita vaeltamaan omille teilleen. Muistan, kun hyvästelin heidät Ristikallion linnassa. He olivat kumpikin pukeutuneet kuin Vaeltajaveljet, ja saatoin aistia heidän vahvan rakkautensa, joka oli voimistunut vuosikausien koettelemuksissa. He aikoivat vaelttaa ensin Warginmaahan tervehtimään Jaewulkaa ja Rowenin sukulaisia. Sitten he lähtisivät Itäisen Veden itäpuolista rantaa kauas pohjoiseen, kuten olivat jo vuosia sitten suunnitelleet, ja etsisivät sieltä Vaskikallion kylän, jonne myös Rowenia edeltänyt kuningas, Jaechim Jokiminpoika oli ai-

koinaan matkannut. He olivat kumpikin noin nelissäkymmenissä ja hyvissä voimissa, joten heillä olisi vielä jäljellä lukuisia yhteisiä vuosia, jos vain Luoja sallisi heidän elää.

Isästäni ja äidistäni tuli siis Ohdakemaan hallitsijapari. Ja kun minun taustani Reguelin poikana selvisi kaikille ja hyväksyttiin yleisesti, minusta tuli virallisesti Ohdakemaan kruununprinssi. Ja samalla olin myös yksi Molcavarathian Neuvoston jäsenistä, tahdoinpa sitä tai en. Siinä vaiheessa, kun sain kruununprinssin aseman Ohdakemassa, Molcavarathian alueruhtinaat Machias ja Oron kyseenalaistivat asemiani heidän Neuvostossaan, koska enhän tietenkään voinut olla Mormessan jälkeläinen, jos kerta olin Reguelin enkä Moroganin poika. Asiaa puitiin erilaisissa yhteyksissä, ja tärkeimmät keskusteluissa esille tulleet kommentit kohdistuivat äitiini, joka oli synnyttänyt kaksi aviotonta lasta, vieläpä eri miehille. Ruhtinas Machias vihjaili, että Jiska olisi muka tahallaan harhauttanut Mormessaa pitämään minua Moroganin lapsena. Oli vähällä, ettei Ohdakemaan Neuvostossa loukkaannuttu niin paljon kuningattareen kohdistuvista syytöksistä, että olisi puhjennut vaarallisempikin diplomaattinen kriisi.

Tiesin, ettei äitini ainakaan ollut väittänyt Mormessalle, että minä olisin Moroganin poika. Myöskään sisareni Jaewulka ei ollut koskaan väittänyt Mormessalle minun olevan täysveljensä. Mormessa oli itse kuvitellut minua Moroganin lapseksi, ja oli siis hänen oma vikansa, jos hän oli tullut testamentanneeksi minulle valtikkansa. Yhden riitaisan Neuvoston istunnon jälkeen alueruhtinas Netor oli kuulemma tokaissut turhautuneena, ettei Mormessan viimeistä tahtoa olisi voinut kiistää, vaikka minä olisin ollut koira tai kaukaisten maitten apina, jos nimeni kerta mainittiin Mormessan testamentissa. Kellään ei ollut virallista perustetta mitätöidä Mormessan antamaa määräystä, mutta uskon kyllä, että nuo ruhtinaat aiheuttivat tuskastuttavaa räsitystä käskynhaltija Figulfille jankuttamalla asiasta kuukausia ennen kuin viimein luovuttivat.

Minä en olisi ollut harmissani, vaikka alueruhtinaat olisivat saaneet valituksensa läpi, mutta ymmärsin tietysti senkin, että oli naapurivaltakuntien kannalta turvallisempaa, etteivät riidanhaluisimmat ruhtinaat saisi kaikkia ajatuksiaan hyväksytyksi Neuvostossa. Siksi Mormessan valtikan tulisi olla jonkun rauhantahtoisen ja Figulfen järkeviä pyrkimyksiä arvostavan käsissä. Minä olin poh-

jimmiltani varsin rauhantahtoinen ja oletin arvostavani Figulfin pyrkimyksiä, vaikken ehkä itse kovin järkevä ollutkaan. Figulfin sanottiin olevan rehti ihminen, joka halusi puolustaa myös itäisiä kansoja Molcavarathian laajentumispyrkimyksiltä, ja siksi arvelin, että voisin luottaa hänen arvostelukykyysnä.

Vuonna 876, kun täytin kaksikymmentä, olin saanut elellä rauhassa Ristikallion linnassa jo vuosia. Minun oli tarvinnut matkata vain muutamia kertoja vuodessa läntiseen Ohdakemaahan. Olin palvellut joitakin vuosia aseenkantajana Itäisessä linnakkeessa ja myös uudessa rajalinnakkeessa Argillan koillisnurkassa, ja minua oli kohdeltu kaikkialla aivan hyvin. Olin melko kelvollinen soturi, etenkin jousen kanssa, ja hengellisesti Metsäveljien kasvattama ja hyvätapainen. Toisaalta olin itsekseni viihtyvä, ja toisaalta tiedonjanoinen nuorukainen, ja minulla oli vilkas mielikuvitus.

Luonteeltani olin tullut joissain suhteessa enemmän isääni Regueliin kuin äitiini, koska olin käytökseltäni melko ystävällinen, enkä sentään enää aikuisempana piiloutunut vinttiin, jos näin linnaan saapuvan vieraita. Mutten kuitenkaan viihtynyt niin hyvin monien ihmisten seurassa kuin isäni viihtyi, ja äitini tavoin olin varsin itsepäinen niissä asioissa, jotka koin tärkeiksi. Toisinaan saatoin kiukustua voimakkaasti, jos asiat menivät minun mielestäni epäoikeudenmukaisesti. Vieraat ihmiset pitivät minua yleensä ikävuosiltani nuorempana kuin olinkaan, mutta aiemmin se ei ollut häirinnyt minua. Minun ei ollut tarvinnut ottaa vastuuta muusta kuin omista henkilökohtaisista asioistani, ja sellaisessa roolissa saikin olla jokseenkin lapsellinen.

Mutta se hetki, kun minun pitäisi lähteä Molcavarathiaan, lähestyi väistämättä, olinpa siihen valmis tai en. Tuo ajankohta tuntui minusta samalta kuin olisin joutunut vapaaehtoisesti menemään vanhilaan, jossa minua saatettaisiin myös kiduttaa. Ja samalla minun olisi tutustuttava minulle jo vuosien ajan suunniteltuun morsiameen. Morsianehdokkaani olisi kuningatar Rodwenan ja kuningas Ardonin esikoistytär, kruununprinsessa Rodan. Oli tietenkin ollut järkevää ajatella häntä Ohdakemaan kruununprinssin vaimoksi, koska silloin hän pääsisi luontevasti siihen asemaan, jonka Rodwen oli hänen äidilleen luvannut, eli Ohdakemaan kuningattareksi. Ja kun prinsessa Rodan aikoinaan perisi myös Argillan kruunun, Argilla ja Ohdakemaa yhdistyisivät saman hallinnon alle.

Rodan oli syntynyt puolisen vuotta ennen minua, edeltävän vuoden kesällä, ja minä olin syntynyt sitä seuraavassa tammikuussa. En ollut koskaan ennen tavannut häntä. Minulle oli kerrottu, että Rodan oli tullut äitiinsä niin ulkonäöltään kuin älyltäänkin, mutta se ei paljoakaan auttanut, koska en ollut koskaan tavannut hänen äitiäänkään. Enoni Jethan oli sanonut minulle, ettei Rodwena ollut oikeasti niin pelottava kuin hänen luultiin olevan hänen vakavan pohtivaisen ilmeensä ja suorapuheisuutensa takia. Sekään ei minua oikeastaan lohduttanut. Minua itseänikin oli joskus hieman varoiteltu siitä, etten saisi sanoa ääneen mitä tahansa, vaikka se olisikin totta, koska kuulijat eivät välttämättä haluaisi kuulla totuuksia itsestään, ja moisesta seuraisi helposti epämunakava tunnelma tai jopa riitaa. En pitänyt ajatuksesta, että minulle sanottaisiin suoraan asioita, joista en haluaisi puhua ääneen, ja hymyttömät kasvot hie-man pelottivat minua. Siksi toivoin, että prinsessa Rodan olisi edes luonteeltaan erilainen kuin äitinsä; siis, hymyilevä ja hienotunteinen, joskaan ei mielellään äitiään typerämpi.

Tiesin tapaavani prinsessa Rodanin, kun hän matkustaisi seurueensa kanssa Ohdakemaahan, koska siitä oli laitettu minulle viestiä kuninkaallisen lähetin mukana jo päiväkausia sitten. Hänellä olisi mukanaan myös nuorempi sisarensa Arouda, ja he pysähtyisivät matkallaan Ristikallion linnassa. Kun tapaisin morsianehdokkaani, meidän olisi tarkoitus matkustaa samassa seurueessa vanhempieni luo Reuelin linnaan ja seurustella siellä soveliaaksi katsotun ajan. Jos mieltäisimme toisiimme riittävästi, voisimme kuulemma mennä naimisiin jo ennen kuin minä täyttäisin kaksikymmentäyksi.

Mentyämme naimisiin matkustaisimme yhdessä Molcavarathiaan, jossa minusta tehtäisiin virallisesti Molcavarathian Neuvoston äänivaltainen jäsen. Molcavarathiassa jo kahdenkymmenen ikäinen ylimysmies olisi täysivaltainen päättämään asioistaan, eli kelvollinen myös Neuvostoon. Toisaalta, olisi mahdollista halutessaan myös luovuttaa oma valtikkansa jollekulle toiselle, kuten itselleen käskynhaltijalle. Mutta jos haluaisin jäädä Figulfin hoviin, voisin elää siellä vaimoni kanssa, kunnes meidän olisi aika ottaa vastaan Ohdakemaan hallitsijaparin asema.

Kohtaloni oli siis suunniteltu ainakin seuraavan vuoden osalta valmiiksi. Mutta kukaan ei ollut kertonut minulle, mitä tapahtuisi siinä vaiheessa, jos minusta tulisi Ohdakemaan kuningas, mutta

Jelizei Reguelinpoika on Ohdakemaan kruununprinssi ja edesmenneen kuningatar Mormessan määräyksestä myös tuleva Molcavarathian hallintoneuvoston jäsen. Moni olisi valmis maksamaan - tai jopa tappamaan - sellaisesta asemasta. Mutta lempeä Jelizei haluaa vain uneksia - ja uneksii joskus silloinkin, kun ei tahtoisi.

Jelizei on saanut elää Ristikallion linnassa omassa rauhassaan, mutta väistämättä koittaa päivä, jolloin vieraaksi saapuu suunniteltu morsian, Argillan kruununprinsessa Rodan, jolla on mukanaan kuriton pikkusisarensa Arouda. Jelizein seuraan liittyvät myös Warginmaan prinssi Julian ja tämän henkivartija, Vaeltajasoturi Wigulf. Kaikki aikovat matkustaa länteen; kukin omista syistään, eikä Jelizein auta muuta kuin tulla toimeen kunkin kanssa.

Kaikki olisi yksinkertaisempaa, ellei Jelizeilla olisi myös toista maailmaa, jonne vajota aina kun on liian ahdistavaa tai tylsää. Eivätkä tuon toisen maailman seuralaiset ole aina ystävällisiä tai viehättäviä. Etenkin Kaapumies on suorastaan pelottava. Sitä paitsi, silloin tällöin peiliin katsoessaan Jelizei ei näe itseään, vaan prinsessan, joka vaikuttaa olevan jollain tapaa vankina.

Jelizei jatkaa matkaansa Molcavarathiaan, jossa käskynhaltija Figulfin on määrä arvioida hänen soveltumistaan minkään valtakunnan hallitsijaksi.

Itä-Molcavarathiasta seurueeseen liittyvät Ivida Igorintytär ja Morish Merickinpoika, joka pakenee isänsä liekaa, mutta päätyy henkipatoksi. Hyväntahtoinen Jelizei haluaa auttaa hädänalaista ihmistä ennakkoluulottomasti, ja päätyy erikoisen seuralaisjoukkonsa kanssa Valloittamattomille maille. Siellä kunkin todellinen luonto nousee esiin, kun pelon luomat suojuakuoret murentuvat vilpittömän myötätunnon ja rakkauden edessä.

Ohdakemaan tarinat jatkuvat Warginmaan tarinoilla. Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.

9 789528 043515